

542

LIB. IV. CAP. XI.

ararum inscriptio palam facit. Plinio no se atreui a referir tanto,
 aunque dixo harto desto i de lo demas, que refirio Solino: i dixo assi.
*Autololum gente, per quam iter est ad montem Africæ vel fabulosissimum
 Atlantem. E medius hunc arenis in calum attolli prodiderunt, asperum, squa-
 lentem, qua vergat ad littora Oceani, cui cognomen imposuit: eundem ope-
 cum, nemorosumque, & scatibus fontium riguum, qua spectat Africam, fru-
 etibus omnium generum sponte ita subnascentibus, ut nunquam satietas
 voluptatibus desit. Incolarum neminem interdiu cerni: silere omnia haud
 alio quam solitudinum horrore, subire tacitam religionem animos proprius
 accendentium, praterq; horrorem elati super nubila, atque in viciniam lu-
 naris circuli. Eundemq; noctu micare crebris ignibus, & gipanum Satyrorumque,
 & cym-
 balorum sonitu strepere. Hac celebrati auctores predidere, prater Herculis
 & Perseo laborata spatium ad eum immensum incertumque. Con todo
 auiendo hecho vna digression dize: Mox annem quem vocant Fuit, ab eo
 ad Dyrin (hoc enim Atlanti nomen esse eorum lingua conuenit) CC.M.P.
 &c. Ibi fama, existere certa vestigia habitati quondam soli, vinearum pal-
 metorumq; reliquias. Suetonius Paulinus quem consulem vidimus, primus
 Romanorum ducum transgressus quoque Atlantem aliquot millium spatio,
 prodidit de excelsitate quidem eius, qua ceteri. Imas radices densis altis-
 que repletas siluis, incognito genere arborum proceritatem spectabilem esse
 enodi nitore, frondes cupressis similes, preterque granitatem odoris tenui
 eas obduci lanugine, quibus addita arte, quales e bombyce uestes confici.
 Verticem altis etiam aestate operiri ninibus, decumis se eo peruenisse castris,
 &c. Iuba Ptolomai pater, &c. similia prodidit de Atlante. Prosigue la
 narracion de la ierua Euphorbia. Pienso que de Paulino, o de Iuba, o
 de ambos auia dicho antes Plinio. False rei grauis auctor. Pomponio
 Mela dixo: Ultimos ad occasum Atlantas audimus. Intra (si credere libet)
 vix iam homines, magisque semiferi & gipanes, & Blemmia, & Gampha-
 fantes, & satyri sine tectis pa&sim, ac sedibus vagi habent potius terras,
 quam habitent. i en otra parte*: Ultra hunc sinum mons altus (ut Graci
 vocant). θεῶν ὄχηπα * perpetuis ignibus flagrat; ultra montem viret collis
 vehiculum. longo tractu, longis litoribus obductus, unde visuntur patentes magis
 campi, quam ut prospici possint, Panum Satyrorumque: hinc opinio ea fidem
 cepit, quod cum in his nihil culti sit, nulla habitantium sedes, nulla vestigia,
 solitudo in diem vasta, & silentium vastius, nocte crebri ignes micant, &
 veluti castra latè iacentia ostenduntur. Crepat cymbala & tympana, audiuntur
 tibiae manus humanis. i otra vez: In arenis mons est, satis de se con-
 surgens, verum incisis undiq; rupibus præceps, inuius, & quo magis surgit
 exilior, qui quod altius quam conspicere potest, usq; in nubila erigitur, calum
 & sidera non tangere modo vertice, sed sustinere quoque dictus est.*

Les